

Pod noční oblohou se rozpoutala vichřice, která ohýbala veškeré stromy a palmy. Běsnící vítr s sebou přinesl burácení hromů a déšť. Kapky se lámaly o skla oken jako vlny rozbouřeného moře tříštícího se o skály. Na jindy davem zalitém pobřeží vládla prázdnota, tma a vichřice, která řádila jako bestie utržená ze řetězu.

Alicia seděla po tmě ve svém velkém obývacím pokoji zakrytá dekou a koukala na video, které nedávno natočili při focení profi fotek. Když na něm viděla Nicka, tak ji to velice dojalo, až se rozplakala. Tak byl jejich vztah křehký. Kladla si za vinu, že o něj možná právě přišla.

Proč se neozve? Je uražený? Myslí si, že pro mě nic neznamená. Cítí se podvedený. Kdo ví, co si domyslel. Ponižila jsem ho.

Na začátku jejich románu nevěřila, že si na něj tolik zvykne. To ani jeden z nich. Tak, jako bouřící moře, které pohlcovalo písek, se vzpínalo jejich nitro, které se nechtělo vzdát lásky. Tak jako osamělí rackové, kteří zoufale hledali úkryt a své hejno, hledala jejich mysl odpovědi na otázky, které se ústa bála vyslovit.

Nick se usadil na židli svého pokoje, kde z tajných zásob nočního stolku vytáhl láhev whisky. Zapálil si i cigaretu a zhluboka potáhl. Tak, jako nemilosrdný vítr ohýbající větve stromů, sváděla jeho mysl boj s jeho srdcem.

Cos čekal, frajere? Že na tebe Alicia bude čekat sto let? Chuck určitě čekat nebude. Ten podle malej hajzl! Já mu dám kamaráda! Od začátku bylo jasné, že po ní jede. Co si o sobě vůbec myslí, žebrák? Ale měl to pěkně načasovaný. Hezky pomaličku vyčkávat. Kretén! A hrkl do sebe dalšího panáka.

Alicia seděla po tmě na zemi u prosklené stěny obýváku. Pozorovala obrovské kapky deště narážející do oken. Ty kapky deště, které se rodily v jejích očích, stékaly po tvářích a umíraly na jejích rtech.

Co je to s tebou, Matsudo? Mučil svoji duši Nick. Chtěls to skončit, tohle je příležitost. Všechno hodit na ni. Krásně by sis umyl ruce. Jenže ona není žádná laciná holka z baru s kalhotkama u kotníku. Něco pro ni znamenáš. Jinak by se tak nestarala. Musíš na ni zapomenout. Ale zapomenout na ni znamená naservírovat ji Chuckovi a chmatákům jemu podobným! Necháš jeho špinavý pracky, aby osahávaly to, co je tvoje? Dopustíš, aby ty sladké rtíky líbal někdo jinej? Obě dvě mít nemůžeš, tak si vyber. Máš na to nejvyšší čas.

Hrkl do sebe ještě jednoho frťana a pádil ze schodů pro klíče a bundu.

Zhrzená Carmen, která si kartáčem pročešávala vlasy, viděla záblesk ostrých světél sportáku právě vyjíždějícího z garáže.

U domu Alicii zastavil a okamžitě běžel k ní. Rychlými kroky pádil chodníkem a přeskočil branku. Jedním krokem přeskočil schody.

Jak Alicia pozorovala stékající kapky, zahlédla ve skle obraz zrcadlící její zoufalou tvář. *Pane Bože, ty vypadáš. Najednou už nejsi ta sebevědomá sexy kočka. Stačilo jednou ukázat navenek city a už ses stala zranitelnou. Nick už se nevrátí. Taky co by tu hledal. Může mít na každém prstě deset bab, co by dělal s jednou hysterkou. S hysterkou, která ho zoufale miluje, ale nikdy mu to neřekla. Otřela si čmouhy roztéklé řasenky. Ano, miluju ho a to mu taky řeknu. Ať se pak stane cokoli, ať se ztrapním jakkoli, Nick musí vědět, že moje srdce celou dobu tlouklo jen a jen pro něj.*

V momentě, kdy Nick sáhl po klíče, Alicia jimi trhla k sobě. Ti dva se srazili ve dveřích. On zoufalý, deštěm zmáčený. Ona ustaraná v beznaději.

„Odpusť mi, Nicku, nevypadalo to, jak si myslíš, že to vypadalo,“ začala v breku drmolit. „Přisáhám, Chuck je můj kamarád, přišel si pokecat, byl smutnej, tak sem ho objala a pak mi z ničeho nic dal tu pusku, on to nemyslel zle, jen to blbě vypadalo, já...“ Náhle ji strhl k sobě a vášnivě políbil. Překvapením se jí podlomila kolena.

„Byl jsem idiot, měl jsem k tobě jít a vyřikat si to s tebou.“ Opřeli se čely a zavřely oči. Bylo jim jedno, že je chladno a prší. V momentě, kdy se střetly, láska zapálila oheň v jejich duších. „Nejsi idiot, každý by odešel. Zkazila jsem to.“ „Psssst,“ choval ji v náručí a ona se za chvíli uklidnila. „Představa, že bych byl bez tebe, že by tě měl někdo jinej... Miluju tě, Alicio,“ vyznal se. Ona se mu zahleděla do očí. „Už se ti to nebojím říct, krásko, miluju tě.“ Uronila slzu. „Mám strach, Nicku. Je to příliš krásné na to, aby to byla pravda.“ Nick ji políbil. „Je to pravda. Jen my dva a nikdo jiný.“

Milovali se na podlaze obýváku i v ložnici. Vášnivě jako nikdy předtím. Ona se nechala unášet na vlnách rozkoše, když ji on zahalil svým roztouženým tělem milovníka a zároveň ochránce. Byla tma. V dáli byla vidět romanticky osvětlená zátoka Malibu. Dávno utichl běsnící vítr. Rozrušená příroda našla svoji harmonii a klid. Měsíc odhaloval jejich lechtivé tajemství. Nick dobře věděl, jak uspokojit ženu. Svého času mu ženy ležely u nohou. Ale jen dvě v jeho životě si zasloužily jeho lásku a něhu.

Alicia byla tou druhou z nich. Neexistovala minulost, neexistovala budoucnost, neexistoval čas. Žili jen pro tuto chvíli rozkoše. Její tělo se chvělo ve stínu jeho. Ale bez něj by se zhroutilo. Její mysl byla omámená. Ale bez něj by omdlela. A Nick potřeboval cítit, že na světě zůstal někdo, kdo je s ním. Že někam patří. Že u ní najde úkryt. Útočiště hluboko v jejích očích barvy rozbouřeného moře, jako koráb, který unáší divoké vlny přes její ústa, šíjí, ňadra, břicho a tříští se o skálu mezi jejími rozpálenými stehny. Jeho široké ruce bloudili po jejím těle, jako by chtěly ovládnout celý svět. Mezi prsty se mu proplétaly její vlasy jako paprsky zapadajícího slunce. Jeho oči byly temné jako ta nejhlubší studna, do které padala a padala, ale přitom měla pocit, že letěla jako orel nad skalami zpěněnými od klidného, dříve tak rozbouřeného moře.

Po dnešním večeru si byli zase o krok blíže. Napustili si vanu. Obrovskou mramorovou vanu, která stála uprostřed velké koupelny. Nick seděl v horké vodě a houpičkou omýval její hebká záda. Na hladině plovla pěna s vůní jasmínu. Alicia si spokojeně položila hlavu na jeho mužnou chlupatou hrud'

„Stejně je to šílený,“ vymáčkl mokrou houbu do vody. „Jo. Možná to slýcháváš často, ale nikdy jsem nezažila to, co s tebou.“ „Máš pravdu, slýchávám,“ řekl domýšlivě. Alicia se na něj podívala a po chvíli se oba rozesmáli. „A já nikdy nepotkal někoho, jako jsi ty,“ zahleděl se jí do očí. „Jsi tak tolerantní a... nikdy se nezeptáš, kam jdu a proč tam jdu.“ „Protože ti věřím, Nicku. A až přijde ten pravý čas, kdy mi začneš důvěřovat, svěříš mi své velké tajemství. Jsem trpělivá. Stačí mi víra v to, že neděláš nic špatného, věřím, že jsi dobrý člověk, Nicku.“ „Nejsem takovej hrdina, jak si myslíš,“ odvrátil pohled. „Ale líbí se mi tvůj idealismus.“ „A kdo je hrdina, Nicku? Je to snad Alexandr, dobyvatel národů, který plnil a zotročoval celé vesnice? Nebo prezident Truman, který ukončil válku a způsobil degeneraci Hirošimi a Nagasaki na dekády dopředu?“ Nick se na ni chvíli díval. „O čem to tu sakra mluvíš?“ „Co?“ „Alexandr...? Myslíš toho ruskýho cara?“ „Alexandr Veliký, Makedonský. Porazil Perské národy.“ Nick nechápal. „Došel až do Nepálu. Učil ho Aristotelés.“ Nick

kroutil hlavou. Byl velmi sečtělý, ale věci, co se udály někde v Asii před dvěma tisíci lety, ho moc nezajímaly. Ale líbilo se mu ji poslouchat. Vypadala velmi roztomile.

„OK, zapomeň na to,“ a lehla si mu zpět na hrudník a on ji začal znovu omývat. „Nicku?“ „Hm?“ „Jaký to je si někoho vzít? Myslím ten pocit, že s tím druhým budeš do konce života, ta jistota, že je ten pravý. Jak to zjistíš?“ Nick se zamyslel. „To je jako když koukáš na hvězdy a ten druhý, i když není s tebou a je bůhví jak daleko, tak ti nechybí. Protože se díváš na hvězdy a víš, že ten druhý je na druhé straně a taky se dívá. Zavřeš oči a cítíš, že je s tebou.“ „V tom případě vždycky, když se podívám na hvězdy, uvidím tebe,“ řekla mu upřímně do očí. „Jsi tak mladá,“ špitl. „Láska není jenom skvělej sex, Ali. Láska je umět vzdát se svého štěstí pro toho, koho miluješ, aby byl šťastnej. Vzdát se svého života a splynout v jeden.“ „V tom případě se svého života vzdám pro tebe,“ zahleděla se mu na rty. „Nemáš ani tušení, kvůli čemu by ses vzdala svého života. Nejsem romantickéj hrdina. Jsem spíš na tý druhý straně.“ „V tom případě tam půjdu za tebou,“ usmála se sebevědomě. „Ty máš na všechno odpověď, že?“ Usmál se. „Už jsem prostě taková.“ „To byla řečnická otázka,“ podotkl. „Vážně si myslíš, že jsem nám napustila vanu, abychom tu filozofovali o životě?“ Řekla vyzývavě. Nick se začervenál a usmál se. Ale Alicia se na něj dívala přísně tak dlouho, dokud ji nezačal znovu líbat...

Kapitola sedmá

Po nádherně romantické noci Nicka vzbudily podivné zvuky v koupelně. Slunce příjemně svítilo a v posteli vonělo bílé povlečení. Alicia v ní však neležela.

Klečela nad záchodovou mísou a zvracela. Nick se opřel do zárubní.

„Promiň, nechtěla jsem tě vzbudit,“ spláchla toaletu. Nick si k ní klekl, přidržel její dlouhé vlasy, aby je nemáčela ve zvracích. „Tady nejde jenom o nízký tlak a jiný ovzduší, že ne?“ Alicia byla bílá jako stěna. Klepaly se jí ruce. „Už asi tejden je mi zle. Ale jenom ráno. Za chvíli to přejde, nasnídám se a je to v pohodě. Občas je mi na omdlení, když su někde, kde není vyvětraný.“ „V tom studiu to nebylo poprvé, že?“ A Alicia mezitím vyvrhla další natráveninu. „Podrž si na chvíli vlasy, donesu ti obklad,“ řekl a přinesl vlhký ručník, kterým jí utřel obličej, krk a šiji. Otřel jí i dlaně, aby se zchladila. „Před tím se mi zamotala hlava i tady doma, když sem vařila. To bylo poprvé, myslela jsem, že je to z toho horka.“ „Zavezu tě k doktorovi.“ „Ne, už mi bude dobře. Už to přešlo.“ „Myslím to vážně,“ říkal důrazně. „Dám si sprchu a budu OK, slibuju. Nejspíš mám nějakou virózu.“ „Děláš mi starosti.“ Alicia ho pohladila po tváři. „Věděla jsem, že jsi dobrý člověk. Dole u moře dělají skvělý vafle. Co tomu říkáš? Ranní slunce, moře, čokoláda, vychlazený džus a my dva.“ „Zní to krásně. Ale platím já,“ nabídl se. „To beru,“ usmála se a opět začala zářit svým švitořivým optimismem. Bylo k neuvěření, že před chvílí jí bylo tak zle a teď už je zase veselá. Ale Nick si o ni začal dělat starosti.

Milenci se usadili do skromné taverny na pobřeží. Zvolili místo venku pod pergolou, odkud byl krásný výhled na moře a útesy. Taverna byla téměř celá ze dřeva, interiér byl vybaven jednoduchými dřevěnými stolky a židlemi vždy s místy pro čtyři osoby. Výzdoba

byla jednoduchá – rybářské sítě, vycpané ryby, mušle, mořské korály, fotografie rybářů a surfařů.

„Mňam, miluju vafle s nutelou,“ ládovala se Alicia, jako by čtrnáct dní nejedla. Nick sotva dokrajoval první vafli, ona už končila s druhou. „Ty s marmeládou taky nejsou zlý, ale nutela je nutela. A ještě když tu šlehačku polijou čokoládou... Nebude ti vadit, když si to dám ještě jednou?“ Nick byl překvapen. „To víš, že ne, dej si. Akorát se divím, kam to dáváš.“ „Ty už si nedáš?“ podivila se. „Ne, už ta jedna byla hodně sytá. Ale ty si klidně dej, taky bych jedl jak tasemnice, kdybych vyvrhl večeři i se žaludeční šťávou.“ Alicia se zarazila. „Je to trochu trapný, že?“ „Je to v pohodě, dej si.“

„Pane vrchní,“ zastavil právě procházejícího číšníka, „pro dámu ještě vafle s nutelou a s dvojitou porcí šlehačky. Jo a na šlehačku kápněte čokoládu.“ Číšník si zapisoval. „A pro Vás, pane?“ „Jenom pomerančový džus, děkuji.“

„Díky, Nicku,“ pohládila ho po zápěstí. „Nemáš za co. Ty se o mě staráš pořád. Jsi skvělá,“ oplatil jí pohlazení. „Víš, Ali, někdy mám vůči tobě výčitky svědomí. Říkám si, jestli by nebylo lepší nechat tě jít, než tě takhle trápit. A neříkej, že ne, ke mně jsi shovívavá a trpělivá, ale vím, že někde v hloubi duše bys to chtěla jinak.“ „Rozcházíš se se mnou, Nicku?“ „Ne, to ne. Určitě ne. Ani bych to bez tebe nezvládl, teď určitě ne,“ drmolil. „Jenom tak plácám, promiň. Nehodí se to. Zapomeň na to, co jsem řekl,“ a napil se džusu, který mu právě číšník donesl. „To je v pořádku, jsem ráda, že mi říkáš, jak se cítíš a co tě trápí. Od toho tu jsem. A co se týče mě samotné, tak si nemusíš dělat vrásky. Věřím, že za mými zády neděláš nic špatného a věřím ti, že když jsi mi řekl, že se svojí ženou nic nemáš, tak s ní nic nemáš. Vždycky, když jsi mi řekl, že se vrátíš, tak ses vrátil. A jak ses o mě postaral, ráno tak... Opravdu si nemám nač stěžovat.“ Nick se pousmál. Alicia se k němu nahla a políbila ho něžně na rty. Nick v té chvíli zavřel oči a zasnul se. Nechal se unášet něžným vánkem jejích polibků.

Náhle přestala. „Ale ne!“ „Co se děje?“ Alicia si honem sedla na své místo. „Neotáčej se a dělej, že tu nejsi. Neuhodneš, kdo právě přijel ve svém sportáku s růžovou metalízou.“ A Nick se přece otočil. Uviděl vyumělkovanou Lindsay s její společnicí Natashou, jak vystupují z auta a přicházejí přímo k nim. „To snad ne...“ Podotkl a dělal, že tam nesedí. „To všichni bydlíte v jedné čtvrti?!“ divila se Alicia. „Ty baráky jsme kupovali na firmu, bylo to výhodnější,“ přiznal Nick. Alicia zakroutila hlavou.

Když dámy vešly do taverny, rozhlížely se po místě k sezení. A jelikož byla téměř prázdná, nemohly milence přehlédnout. Lindsay na Aliciu zamávala se svým širokým neupřímným úsměvem.

„To snad ne, jdou přímo k nám,“ řekla.

„Ahoj, hrdličky, co vy tady tak brzy ráno?“ Pozdravila je Lindsay a bez zptání si dámy přisedly. „Nick mě ráno vyzvedl, jedeme do studia,“ odpověděla Alicia a snažila se co nejdříve dojít svoji druhou porcí. „Ano, slyšela jsem, že to spolu táhnete...“ Odmlčela se a čekala nějaký drb. Alicia s Nickem se na sebe mlčky podívali. „...na nahrávání cédéčka,“ dodala s úsměvem. „Ostatně, ty ale Nicku stejně končíš, ne?“

„Proč bych měl?“ Podivil se. „No tak, svěť se sestřence,“ pohládila ho po stehně. Alicia zbystrila. „O ničem nevím,“ usmál se Nick a odsunul její ruku.

„Přání, dámy?“ Přišel k jejich stolu číšník. „Dáme si dvě margarity,“ řekla Lindsay.

„Není na to nějak brzy?“ divila se Alicia. „Je to dobré na pleť,“ řekla Natasha. Ale nikdo z přítomných ji nechápal.

„No nic, my zaplatíme,“ řekl Nick rozhodně. „Ale no tak, teď jsme přišli!“ Snažila se je Lindsy udržet. „Možná někdy příště,“ řekl a zaplatil číšníkovi účet za sebe i Aliciu.

„A mimochodem,“ zastavila je Lindsy, „jak se má Annie? Slyšela jsem, že jí v poslední době nebylo dobře.“ Alicia se na Nicka podívala a čekala, co odpoví. „Víš, Lindsy, je zvláštní, že zrovna teď se staráš o Annie, neozvala ses jí měsíce. Chceš vědět jak se má? Zavolej jí. Jako tvá sestřenice to jistě ocení. Sbohem, dámy,“ a odkráčel. Alicia ho v poklusu následovala.

„Nebylo blbý je tam nechat?“ zeptala se Alicia, když už seděli ve voze. Parkovali dál od taverny, takže nebylo na vůz vidět. „Ani ne,“ odpověděl. „Přisedly si z jediného důvodu, abych zaplatil účet.“ Alicia se rozesmála. „Tos zdrhnul, protože jsi je nechtěl pozvat?“ „Tady jde o princip, víš? Lindsy není taková mrcha, jak vypadá, ve skutečnosti je mnohem a mnohem horší.“ „Teď bude pro změnu rozhlašovat, že spím s tebou a ne s Chuckem,“ podotkla Alicia.

„A měla pravdu?“ Podíval se jí do očí. Alicia odvrátila pohled. „Pravda je taková, že mezi mnou a Chuckem je od mých dvanácti let čistý přátelství. Ale co jsem se vrátila do L. A., mi to každé předhazuje, takže si připadám, jak kdybych s ním fakt spávala.“ „Víš, Ali, když jsem tě ještě neznal, vždycky jsem si podle jeho vyprávění myslel, že jsi Chuckova přítelkyně.“ „Cože?“ „No, jak o tobě mluvil, jak za tebou jezdil do Paříže... On tě miluje, Ali.“ „Vděčí mi za pár věcí, to je celý,“ řekla odmítavě. „Podívej, já se mezi vás nechci plést, Chuck je skvělej chlap, říkám to jen proto, abys mu nedávala planý naděje.“ „Planý naděje?! O čem to mluvíš?! Chuck a já jsme přátelé, navíc je ženatý a já...“ ztišila se. „Mrzí mě, že zrovna ty si taky myslíš tu hloupost.“ „Promiň, nechtěl jsem tě naštvat, jen jsem ti na to chtěl říct svůj názor. A je to názor jak kamaráda, tak muže. Prostě si myslím, že Chuck v tobě vidí víc.“ „Uznávám, že poslední dobou se chová divně a ten jeho věčný ochranný pud, ale... Nevěřím tomu, promiň. Nebo spíš se mi tomu nechce věřit.“ „To chápu, je to tvůj kamarád z dětství,“ a chytil ji za ruku. „Jsi milý,“ pousmála se.

„Už nemáš hlad?“ usmál se šťouravě. „Hele, nepošklebuj se, jo?! Náhodou bych v pohodě zvládla i třetí várku, kdyby nepřišly ty škatule.“ „Jo, tomu bych aj věřil.“ a Alicia ho bouchla do ramena.

Nick popojel blíže k pobřeží, kde byl malý přístav. Procházkou ji zavedl na molo, kam často chodíval, když chtěl být sám. Vítr silně vál a o kůly mola se tříštily vlny oceánu.

„Vidíš tam tu malou kocábku?“ Ukázal prstem na jednu z jachet kotvící v přístavu. Byla tak malá, že nešla moc dobře vidět mezi ostatními. „To je moje největší láska. Jednou tě na ní svezu.“ „Jachachá, tak na to zapomeň. Na tu kymácející se věc mě nikdy nedostaneš.“

„Náhodou je to skvělý plachtit se po moři. Člověk se hned cítí volnej a svobodnej,“ usmál se. „Jednou s ní obepluju Karibik.“ „To je hezký.“

Můžu se tě na něco zeptat?“ Otázala se Alicia, která jedla z plastového nádobí ovoce, které jí Nick koupil ve stánku na pobřeží. „Jak jste se nakonec dohodli? Myslím s Chuckem.“ „Jestli myslíš to rozvázání smlouvy, tak asi k ničemu nedojde, s Chuckem jsme se rozešli v dobrém. Vlastně jsem ti chtěl poděkovat. Mělas pravdu, řekl jsem mu, jak se věci mají a on to pochopil.“ „Já mám vždycky pravdu,“ pousmála se samolibě.

„Dexter tě asi nemá moc v lásce, že?“ zeptala se znovu. „Od jistý doby ani ne. Byli sme nejlepší kámoši na střední. To jsem ještě neznal Chucka. Byli jsme jak bráchové.“ „Zkusím hádat, pokazila vám to ženská,“ dodala. „Dokonce dvě ženský. Sestřenky Anna a Lindsay.“ „Waaau, telenovela začíná nabírat na obrátkách,“ podotkla a cpala se dál ovocem. Lindsay po mně jela už na škole, ale já od začátku běhal za Annie. Lindsay těžce nesla, že jsem dal přednost její sestřence. A Dexter zase vždycky miloval Lindsay. V den jejich svatby po mně Lindsay vyjela. Když jsem to řekl Dexterovi, nejen, že mi nevěřil, osočil mě, že nemůžu snést, že si Lindsay nakonec vybrala jeho a že mu závidím.“ „To je celá Lindsay, omotala si ho kolem prstu.“ „Od té doby jsme se odcizili, ale to už přišel Chuck a ukázal se jako opravdovej kámoš.“ „Být tebou, tak si dávám větší pozor.“ „Jak to myslíš? Sou naštvaní za toho advokáta a já se jim nedivím. Další slyšení bude až za dva měsíce a ten případ už se táhne další rok. Jsme docela pod tlakem. My si sice můžeme vesele nahrávat placku, ale bez uzavření toho případu nám to vydavatel nevydá, no on nám beztak už nikdy nic nevydá, ale nemůžem jít k někomu jinýmu. Rozvázat smlouvu s něma není zas tak jednoduchý.“ vysvětloval. „Fakt nevím, jak si to kluci s tou novou deskou představují. Možná už jsou za mými zády nějak domluvení s jiným vydavatelem, já nevím.“

„I tak bych si dala pozor. Nešlo tam jenom o soud, spíš to vypadalo jak dělnická vzpoura. Dexter s Gordonem na tebe vytáhli tolik špíny, že jsem nestačila hledět. Máš v hnízdě hada, Nicku.“ „Nemůžou mě vyhodit, co by beze mě dělali?! Skládám písničky, hraju na kytaru a klávesy, nahraný zvuky slepuju dohromady. Jsem i producent. Veškerý rádia, televize, i koncerty domlouvám já. Víš, kolik je to práce na jednoho člověka? To obvykle dělají minimálně tři různí lidi. Oni si nabrnkaj svoje a jdou dom. Nemluvím o Chuckovi, kerej píše a pomáhá mi to dávat dohromady a Joe zařizuje, co se natáčení klipů týče.“ „No ale podle těch dvou nejsi zas tak nepostradatelný.“ Nick se odmlčel. „Víš... za celou svou kariéru jsem měl kvanta nabídek jít na sólovku. Metal nikdy nebyla moje parketa, já vždycky miloval hip hop. Ze začátku jsme spojovali rap s metalem, ale to nejde donekonečna. Jak se kapela vyvíjela, musel jsem s rapem ustoupit, ale nikdy jsem nikomu nic nevyčítal. Uvažoval jsem o sólové dráze, ale Holy Divers je jako moje dítě, kerý jsem nikdy neměl a asi nikdy mít nebudu. S Gordonem a Dexterem jsme začali brnkat už na střední. Bylo skvělý stát na začátku a dívat se, jak se to všechno vyvíjí, jak dělá první krůčky, jak roste a dospívá. Nikdy bych kapelu neopustil. Nebo aspoň ne, pokud budeme mít jakš takš dobrý vztahy a vůli pokračovat. A občas mi připadá, že oni už pokračovat nechcou, že už jim to stačí. Jako bych já šel dál, ale oni se někde zastavili. Někdy cítím, že mě brzdí. Jedinej, kdo mi rozumí, je Chuck.“ „Já vím, taky uvažuje o bokovce. Není to zas tak špatnej nápad. Kluci chtěj pauzu, aby mohli šukat ty svoje bárbíny, a vy se s Chuckem realizujte.“ „Máš pravdu, ale teď to prostě nejde. Plácám se v takovejch sračkách, že... Občas se cítím unaveně.“ „Pojď ke mně.“ Objala ho pevně a políbila ve vlasech. „Chci, abys věděl, že v tom nejsi sám, ať už je to cokoli. Jsem s tebou.“ „Já vím, jsi hodná. A děkuju, že ses mě v kapele zastala. Vážím si toho.“ „K ničemu to asi nebylo, ale pokusila jsem se.“ „Ty jsi moje bojovná lvice,“ usmál se a objal ji znovu. Tentokrát stáli v objetí velice dlouho. Zavřeli oči a nechali se unášet větrem a vlnami rozbouřeného moře.

Lindsay a Natasha zůstaly v taverně ještě docela dlouho. Plkaly a popíjely margaritu.

Kolem jedenácté hodiny se k nim přiřítla Berenice, na kterou čekaly. Dámy ji přivítaly polibkem na tvář.

„Odpusťe, musela jsem malýho zavést do školky a navařit. Bylo toho dost.“ „Já se ti divím, drahá,“ řekla Lindsay. „Vaříš, uklízíš, staráš se o děcka... Copak seš jeho služka? Ty seš Lady McDowell, tvoje jediná práce by měla být se udržovat, abys ho reprezentovala a zároveň uspokojovala.“

„Lindsay má pravdu. Představte si,“ navázala na ni Natasha, „jednou Gordon přišel ze studia a chtěl po mně uvařit kafe. No dovedete si to představit? Já a vařit kávu?!“ Podívala se pohoršeně. „Já to dělám ráda,“ řekla Berenice. „Navíc můj kluci potřebujou mámu, ne nějakou cizí škatuli. Radši mi řekněte, co je novýho.“

„Neuhodneš, koho jsme ráno načapaly tady u snídaň,“ řekla škodolibě Natasha. „Koho?“ „Aliciu a Nicka Matsudu!“ Řekla vítězně Lindsay. „No a?“ „No a?“ Zopakovala Lindsay. „Ti dva po ránu na snídani, není to divné?“ „Proč by mělo? Sou kolegové, navíc bydlí blízko. Nejspíš jeli do studia.“

„Vlastně to nám říkali taky. Třeba mezi nimi nic není,“ uzavřela Natasha.

„Vy naivky! Já myslím, že je to úplně jasný. Měly bychom to říct mojí ubohé sestřence Ann.“ „Já bych s tím ještě počkala, až budeme mít více důkazů,“ brzdila ji Berenice. „Navíc to není naše věc.“ „Ale jaké pak důkazy, drahoušku? Teď je to nejlepší.“ „Víš, možná to vyzní sobecky, ale pokud Alicia běhá za Nickem, tak jsem jediné ráda, protože mi neleze za manželem.“ „Počkej, počkej, takže jsi je načapala?“ žasla Lindsay. „Nenačapala jsem nikoho, jenom Chuck pořád o ní mluví a jak o ní mluví, jak se na ni dívá... Bojím se, že v ní vidí víc, než kamarádku.“

„To Gordon byl z ní taky celej vedle, když přijela,“ řekla Natasha. „Mluvil o ní celej večer.“

„Zajímalo by mě, co na ní ti chlapi vidí!“ řekla Berenice. „Je mladá, hezká, chytrá, umí vařit a vaří ráda.“ odpověděla Lindsay.

„Fuj...“ procedila Natasha.

„Navíc rozumí těm jejich nesmyslům. Nemusí předstírat zájem při konverzaci, protože jí to baví. Mluví o tom ráda.“

„Pozvali si ji, aby jim poradila. To bych chtěla vidět!“ řekla Natasha. „No to já taky,“ odvrátila pohled Berenice.

Lindsay se zhluboka nadechla: „To ale není vůbec špatnej nápad!“

Nick a Alicia se ruku v ruce procházeli po přístavu. Oceán příjemně šuměl ustávajícím větrem a nad hlavami jim poletovali rackové. Slunce se opíralo do vln, které hrály líbeznou melodii na pozadí jejich polibků.

„A můžu se tě na oplátku zeptat na něco zase já?“ Pronesl do ticha Nick. Alicia se pousmála. „Máš nějakýho stálýho přítele nebo někoho, chápeš, závazek?“ Zeptal se opatrně. Alicia se znovu pousmála. „Ehmmm, možná.“ „Víš, chtěl bych vědět, zda je v tvé blízkosti ještě nějaký jinej chlap.“ „Tak pán se ujist'uje, jestli je jediný?“ Objala ho kolem krku. „A řekla bys mi to, že jo?“ „To víš, že jo. Jakmile si někoho najdu, budeš první, komu to řeknu.“ „Myslím to vážně.“ „Já taky,“ a políbila ho něžně na rty.

„Jsi skvělá, Ali. Už jsem ti řekl, že s tebou se cítím, jak jsem se už strašně dlouho necítil? Vdechla jsi mi život.“ „Ale no tak, Nicku, nejsi takový svatoušek.“ „Přisahám, že co

jsem poznal tebe, s jinou jsem nespal.“ „Když to říkáš...“ A popošla dopředu. Přišli ke skalnaté pláži, kde si Alicia vylezla na jeden z kamenů a koukala v dál za oceán, v němž se rozpouštěla nebeská modř. Nick ji objal zezadu a bradu si položil na její pravé rameno.

„Miluju tě, Alicio,“ zašeptal a políbil ji na krku. „Je zvláštní, že dřív jsem se bál svý city projevit, nebylo pro mě snadný mluvit o lásce. Ale s tebou to jde samo. Když tě vidím, opakoval bych ti to denně. Miluju tě, miluju tě, miluju tě, miluju tě,“ a dal jí mlaskavou pusku do ucha. Alicia se rozesmála. „Prosím tě ne, nechci, aby se z tebe stal otravný milenec,“ a otočila se k němu. „Už tě otravuju?“ „Počkej, promyslím si to.“ Nick ji začal lechtat. „Nech toho!“ Smála se. „Počůráám se, no tak!“ „Chtěl bych vidět ty titulky: Alicia Raynoldsová se počůrála.“ „...a počůrála při tom Nickovi Matsudovi ruku,“ dodala.

„Ty jedna!“ Chytil ji do náručí a běžel k písčné pláži, která byla hned za skalami. Nezaváhal ani vteřinu a vrátil se do moře. Ani když křičela, ji nepustil. Ale Nick se smál. Smáčel ji jako malé kuře.

Poté ji donesl opět na pláž a něžně ji položil na vyhřátý písek. „Vždycky jsem chtěl udělat něco šílenýho, ale cosi ve mně tu šílenost brzdilo. S tebou všechny tyhle předsudky a zábrany mizí,“ řekl a pak si zahleděli do očí. Alicia zhluboka dýchala. Sledoval její oči, její ústa a rychle se zvedající hrudník. Chvěla se mu v náruči, prokluzovala jako perla vyvrhnutá mořem, vydaná napospas dlani svého lovce. Palcem něžně přejel její plný dolní ret a po krku pokračoval níž a níž.

Milovali se na pláži, na místě, kam nikdo nechodíval. Byli tam jen oni dva, horký písek, rozbouřené moře, šeptající vítr a jejich křehká láska, která se vznášela na křídlech bílých racků.

Po krásných chvílích strávených na pláži jeli k Alicii domů, kde si dali sprchu.

Alicia si před zrcadlem sušila vlasy ručníkem. Oblékla si huňatý bílý župan, stejný měl i Nick, který si u umyvadla čistil zuby.

Poté ji objal ze zadu a přivoněl k jejím čerstvě umytým vlasům: „Ty jsi můj malý medvídek.“ „A ty můj velký méďa,“ políbila ho. „Kočko, prosím tě, mám u tebe náký čistý a hlavně suchý věci?“ „Jo, podívej se do skříně v ložnici, myslím, že tam máš kalhoty. Trenky určitě,“ a Nick šel prozkoumat dřevěnou skřín. Alicia se dál česala. Ve skutečnosti si skládala myšlenky, jak mu nabídnout jednu zásadní věc.

„Nicku?“ „Ano?“ Stoupl si mezi dveře, zatím co se oblékal. „Já jen...“ Nevěděla jak začít. „Chtěla jsem ti nabídnout...totiž říkala jsem si, že kdybys měl doma s manželkou nějaké problémy, kdyby tě vyhodila nebo kdybys sám chtěl odejít...tak abys zbytečně nespával po hotelích, klidně můžeš přijít ke mně,“ řekla ostýchavě. „Nabízíš mi, abych se k tobě nastěhoval?“ „No...pokud bys chtěl...“ Sklopila oči. Nick ji objal. „To víš, že bych chtěl, a kdyby záleželo jenom na mně, už bych odtud nikdy neodešel. Jenom že na mně nezáleží. Člověk, kterýho mám rád, teď potřebuje pomoc. Kdysi dávno jsem jí dal slib, že při ní budu stát v dobrém i zlém a teď je v hodně špatné situaci. Jsem jedinej, koho má. Nemůžu ji opustit.“ A Alicia kývla. „Trávím s ní čas, držím ji za ruku, konverzuju. Ale nic víc, nemusíš se bát.“ „A ona o nás ví?“ „To si nemyslím. Možná něco málo tuší, že někoho mám, ale konkrétně nic neví, buď klidná. Navíc by jí to mohlo hodně ublížit.“ „Jo, to nepochybně,“ odstoupila od něj. „Nicku, řekni mi po pravdě, jak to s náma vidíš do budoucna? Nečekám od tebe manželství ani děti, ale... Jaká je naše perspektiva?“ „Víš Ali, po pravdě o nějaké

perspektivě si nemůžu dovolit uvažovat. Teď určitě ne. Ale chci s tebou být. Chci být v tvé přítomnosti, držet tě a nepustit,“ objal ji ze zadu. Alicia spolkla slzy.

„Měl bys už jít,“ řekla. „Jo, to je fakt. Děkuju za všechno, vážím si toho, co pro mě děláš, vážně.“ Chtěl se jí dívat do očí, ale ona se mu vyhýbala. Dokonce oděšla z koupelny do ložnice. Začala se převlékat zády k němu. „Přijdu večer, slibuju.“ Alicia se otočila: „Budu čekat.“

Kapitola osmá

Zatím, co Nick naplňoval své štěstí s novou láskou, Anna počítala zdlouhavé hodiny v nemocnici. Už nebyla napojená na žádné přístroje, žádné léky, žádná chemoterapie. Jen vitamíny a morfium. Takhle se rozhodla už před nějakou dobou. A je to tady. Teď se se svým rozhodnutím musí smířit. Avšak jednodušší by bylo mít Nicka po boku. Svoji druhou polovičku, se kterou mlčky sdílela své trápení.

I tohle jsi kdysi chtěla. Připravovala jsi ho na svoji smrt. Dotlačila jsi ho k tomu, aby žil a podváděl tě. Hrdě a lhostejně jsi jeho nevěry přehlížela a tvářila ses jako kus ledu, že ti na něm nezáleží. Přitom v nitru tě to užíralo pokaždé, když přišel pozdě v noci do tvého pokoje dát ti pusku na dobrou noc a voněl jiným parfémem. Teď z něj ale cítím pořád ten samý. Zamiloval se, cítím to. Už to není jako dřív. V jeho očích už není ta jiskra. Dívá se na mě jako na další kus nábytku v domě.

Přemýšlela v duchu a začala tiše plakat.

Copak mu to můžu zazlívat? Odstartovala jsem to jen já sama, když jsem mu to sama nabídla. Mohla jsem čekat, že se dřív nebo později zamiluje. Nick není typ, který spí pokaždé s jinou ženou, lhostejně, bez emocí. Nick do toho vždycky míchal emoce. Stál při mně v těch nejtěžších chvílích, zvládal moje deprese a úvahy o smrti. Byl tolerantní ke všemu. Málo který chlap by tuhle hrůzu vydržel. Ale nemohl pár měsíců počkat? Bylo to tak skvělé, proč mě nenechá v klidu odejít?

„Ale, ale, ale, co to tu vidím?“ Přispěchal Nick k jejímu lůžku, když ji ze dveří uviděl plakat. Anna si okamžitě utřela slzy. „Padl na mě splín,“ usmála se. „Už je tu Nick, který tě odveze domů a bude jenom dobře,“ objal ji. „Už jsem myslela, žeš zapomněl.“ „Na tebe nikdy, moje Annie,“ pohládl ji. Anna se mu zahleděla do očí. Vždycky v nich našla klid a porozumění. Jeho tmavě hnědé oči vypadaly jako oči malého štěňátka. Upřímné, dobrosrdečné a laskavé.

„Seš si jistá, že chceš odejít?“ Zeptal se. Anna se nadechla. „Jo, chci. Chci domů. Už žádná nemocnice, žádné léky, který mě akorát zabíjejí. Chci domů.“ „Tak jo. Můj názor znáš, přemlouvát tě nebudu ani se nechci hádat. Jsi dospělá, respektuji tvé rozhodnutí,“ řekl s těžkým srdcem. V duchu doufal, že ji nakonec přemluví, aby na operaci šla. „Děkuju.“ pousmála se. „A promiň, žeš mě viděl brečet, už se to nestane.“ „To nic, aspoň vím, že nebrečím jenom já.“

Vzal ji domů. Kupodivu byla plná síly na to, že prodělala klinickou smrt. Služebnou poslali spát a udělali si večer jen sami pro sebe. Nick připravil jednoduchou večeři, kterou si snědli u filmu.

Poté se Anna zaklínila do Nicka a povídali si jako staří dobří přátelé.

„A jak to pokračuje ve studiu?“ zeptala se. „Vlastně mě málem vyhodili z kapely,“ odpověděl klidně. „Počkej fakt? Tos mi neříkal,“ podivila se. „Párkrát jsem přišel pozdě a Dexter s Gordonem si myslí, že mám rozdělanej projekt s někým jiným. Nebýt Alicii, tak su asi bez práce.“ „Alicii?“ Zbystřila. „No, Alicii...“ Zarazil se. „Alicii Raynoldsové, Chuckovy dobré kamarádky z Evropy.“ „Ona už přiletěla?“ „Jo, asi před měsícem, tak nějak. Já ti to neříkal?“ „Ehm, myslím že né,“ zavrtěla hlavou a usmála se. Nick se začervenál.

„Takže tě málem vyhodili,“ řekla Anna, aby se vrátili k tématu. „Jo.“ odpověděl a při tom si nervózně poklepal pravou nohou. „A prosím tě, jak na to došli, že děláš za jejich zády na něčem jiném?“ „Víš, oni nic o tobě nevědí, přísahám, že jsem jim nic neřekl, tak, jak sis přála. No a dycky sem si našel nějakou blbou výmluvu, ale oni poznali, že lžu.“ „To mě mrzí, Nicku. Nechtěla jsem, abys měl problémy, měl jsi to říct alespoň Chuckovi, pochopil by to.“ „Jasně! I Alicia to říkala! Nejdřív jsem nechtěl, ale ona...“ Zarazil se a sklopil oči. „Takže Alicia,“ usmála se Anna. Byla pověstná svým laskavě diplomatickým jednáním. „Tebe ta slečna zaujala, Matsudo.“ „Nezaujala, jenom teď urovnává konflikty mezi mnou a kapelou. Je zastánkyně spravedlnosti, je moc hodná, hájila mě, když mě kluci pomlouvali v mé nepřítomnosti, tedy, když mi chtěli vypovědět smlouvu.“ „A proč by to dělala pro kluka, krerého zná sotva měsíc?“ Zahledla se mu hluboko do očí. Nick uhnul pohledem. „Co je mezi vámi, Nicku?“ „Nic. Nic jen...“ Podíval se na Annu. „Jsem v situaci, kdy mě nikdo nebere vážně, hádám se, s kým to jen jde, s Chuckem to taky viselo na vlásku, ale co se objevila Alicia... Ona je po dlouhé době člověk, kterej mě opravdu vnímá, poslouchá moje názory, konečně nejsem sám, kdo si myslí, že práce naší kapely zamrzla na mrtvým bodě a už řadu let se nehne dál. Konečně někdo, kdo mi rozumí a hlavně mi chce rozumět.“

Anna se bolestně pousmála. „Máš ji rád?“ „Ještě ji tak neznám, ale je to fajn kamarádka,“ a na chvíli se odmlčeli. „Víš,“ začala Anna, „až umřu, chci, aby sis našel dobrou ženu.“ „Annie, už zase...“ „Nicku, mluvím vážně,“ zarazila ho a pokračovala: „Nechci, abys byl do konce života sám, a nejsem naivní, nemyslím si, že budeš do konce života sám. Jen mi slib, že si najdeš takovou ženu, která tě bude milovat takového, jaký jsi. Nechci, aby v mém domě žila nějaká nána typu Lindsay a Tash.“ Nick chvíli přemýšlel. Její slova o smrti ho vždycky zraňovala, ale on na sobě nikdy nesměl nic nechat znát. Musel být tvrdý.

„Víš, až umřeš, tak mi bude devadesát a to už opravdu žádnou ženskou potřebovat nebudu. Budu denně vasedávat u okna v houpacím křesle zakrytej dekou, budu si vesele bafat dýmku a budu rád, že mám svatej klid.“ Anna se rozesmála. „Myslíš, že se dožiješ devadesáti? Ty s tvým způsobem života? Chlastáš první ligu, kouříš, jak cigán za pařezem a o tvým intimním životě se raději nezmiňuju!“ „To víš, oženil jsem se...“ a Anna ho pleskla přes hrudník. Ale ve skutečnosti měla ráda, když se takhle vzájemně provokovali.

Poté si položila hlavu na jeho hrudník. „Řekni mi ještě nějaké drby.“ „A od kdy tě zajímají drby?“ Zeptal se, když přepínal kanály v televizi a snažil se najít něco nenudného. „Zavolej Lindsay. Ta se s tebou jistě ráda podělí o svůj zážitek s restaurace.“ „O čem to mluvíš?“ „Nevolala ti? To se divím. Dnes ráno, než jsem jel do studia, vyzvedl jsem Aliciu, bydlí hned pod kopcem pod náma. Vzal jsem ji na snídani, chtěl jsem jí poděkovat za to, jak se mě zastala. No a Lindsay a Natasha tam přišly.“ „Nikdo mi nevolal. Nejspíš volaly na pevnou domů. Trávíš s ní hodně času, Nicku?“ „S kým?“ Polekal se. „No s tou Aliciou.“ „Jo. Teda ne, ne.“ „Tak jo nebo ne?“ Pousmála se. Poznala na něm, že jí něco tají. „Abys rozuměla, když nejsem s tebou, jsem ve studiu a ona je tam taky spolu s klukama. Takže

v podstatě ano.“ A hluboce si vydechl. Annie už ho nechtěla dál trápit otázkami, respektive balá se, co více se dozví. Tak si na něj lehla, objala ho a zavřela oči.

Hodiny s dřevěným kulatým rámem visící v obývacím pokoji Alicii Raynoldsové právě ukazovaly deset. Alicia si na chvíli zdřímla. Ležela přikrytá dekou na bílé kožené sedačce. Večeře, kterou Nickovi připravila, už dávno vystydla. Když se probírala, zjistila, kolik je hodin a že tu Nick stále není. Zkoušela mu tedy zavolat, jestli se mu náhodou něco nestalo.

Nick sledoval televizi a Anna mu spokojeně ležela na hrudníku. Když ji hladil po rameni, usnula.

Náhle v kapse ucítil, že mu vibruje mobil. Od Alicii měl pět nepřijatých hovorů a hodiny ukazovaly čas 22:34. Nick se plácl do čela.

Ty idiote, zapomněls. Slíbils jí, že večer přijdeš a teď už je tolik hodin. Co teď? Nemůžu Annu jen tak opustit.

Opatrně vstal a Anně pod hlavu podstrčil polštář. Šel do kuchyně, odkud zavolal Alicii.

„Nicku, co je s tebou? Děláš si starosti!“ Řekla Alicia ustaraně.

„Promiň mi to, měl jsem vyplý tóny, neslyšel jsem volání.“

„Měl jsi mi zavolat, že večer nepřijdeš.“

„Promiň, úplně mi to vypadlo z hlavy.“

„A přijedeš ještě? Pořád si můžeme dát horkou koupel, jak to máme rádi.“

„To bych vážně rád, ale...“ Podíval se směrem k obýváku. „Ale nejde to. Promiň.“

Přijedu ráno a promluvíme si. Su idiot, promiň.“

Aliciu to velice zamrzelo. „Tak dobře. Tak se tedy uvidíme zítra.“

„A Ali? Miluju tě.“

„Dobrou noc,“ a položila hovor.

Nick se opřel čelem a rukou o zeď. Začal si uvědomovat, že se do svých milosrdných lží zamotává čím dál tím víc a jeho svědomí mu vnuklo otázku: *A jsou to pořád jen milosrdné lži?*

Alicia se dala do usedavého pláče. Myslela si, že vztah s Nickem zvládne, ale čím víc ho milovala, tím víc ji udolávaly myšlenky na to, že je se svou manželkou. Z části žárlila, z části měla výčitky svědomí, že se jim plete do vztahu.

Nick se vrátil k Anně, dřepl si ke gauči a pohladil ji po tváři. Ta ho v polospánku chytla za ruku: „Zůstaň se mnou.“ „Neboj se, nikam neodcházím. Jsem s tebou,“ políbil ji na čelo a ona po chvíli znovu usnula. Přestože Nick jednal proti své vůli, věděl, že jedná správně.

Alicia je mladá, zvládne to. Ani si nemyslím, že mě opravdově miluje. Neřekla to ani jednou. Možná je se mnou ráda, ale stejně by to skončilo. Ať už tak, že si někoho najde nebo mi odjede zpátky do Paříže. Nevím, z čeho by mi srdce puklo dřív. Ale nemůžu ji pořád brzdit a udržovat si ji v záloze. Musím se na sto procent zaměřit na Annu. Jenže bez Alicii se dřív nebo později zblázním.

Aliciin pláč vyrušilo zvonění mobilu. Otřela si slzy a zhluboka si oddechla.

„Ano?“

„Ali, to jsem já, Kate, kosmetička. Promiň, že ti volám tak pozdě, ale včera jsme měli mít manikúru. Dva dny ses mi neozvala, tak se tě chci zeptat, jestli máš zájem nebo ne.“

„Ach bože, Katie, úplně jsem zapomněla! Posledních pár dní... Promiň, jistě, že mám zájem!“

„Je ti něco? Zníš nějak divně. Je všechno v pořádku?“

A Alicia se rozplakala. „Nic není v pořádku, Katie. Radši budu končit a jdu se pořádně vyspat, zavoláme si zítra, ano?“ Chtěla položit telefon.

„Počkej, nepokládej. Jsi sama?“

„Jo,“ plakala.

„Přijedu za tebou a vše mi povíš.“

„Ne, to nejde. Je pozdě.“

„Řekni mi přesnou adresu a já dojedu.“

„To nemůžu po tobě chtít.“

„Alicio, ty jsi mi pomohla v salonu, aby mě nevyhodili. Přece tě nenechám v úzkých, když teď potřebuješ pomoc ty.“

Katie nakonec po dlouhém přemlouvání přijela svým skromným autíčkem.

Alicia se před ní úplně sesypala. Vyprávěla jí příběh jejího románu s Nickem od začátku až po dnešní večer. Na klíně měla toaletní papír, z něhož si vždycky utrhla kus, aby se vysmrkala.

„Nejhorší je, že si ze mě dělá jenom krávu! Přijede si, když potřebuje, mu vařím, peru... Ale když mu řeknu, ať se nastěhuje, tak už se cuká.“ „Asi mu to tak vyhovuje, nechce skandál z rozvodu, tak to všechno drží pod pokličkou. Je to obyčejnej lhář!“ „Víš, jednou mi řekl, že by byl se mnou moc rád, ale že teď musí být s někým, kdo potřebuje pomoc. Bylo to dost divný.“ „Jenom ze sebe dělá chudáčka.“ „Tak proč mi říká, že mě miluje? Proč mě vyhledává? Proč se mnou tráví čas i venku? Myslím snídane, procházky... Kdyby mu šlo jen o sex, nedělal by to. Přistoupila bych na nezávaznej poměr i tak a on to věděl. Nechápu to, proč si se mnou hraje? Nebo si myslí, že sladkýma slovíčkama mě snáz dostane do postele? Já nevím.“ kroutil hlavou Alicia.

„Kolem toho chlapa je strašně moc otazníků,“ podotkla Katie. „Nelíbí se mi to.“ „Nick je jedna velká záhada. I ve studiu. Kvůli tomu svému tajemství se málem nechal vyloučit z kapely. By mě fakt zajímalo, o co tady jde. Jemu sice říkám, že jsem trpělivá a že ho nechám mi vše říct, až bude připravený on sám, ale uvnitř z toho šílím! Jasně, že mě zajímá, co se s ním děje!“ A vydechla si. Podepřela si hlavu a zavřela na chvíli oči.

„Je ti něco, Ali?“ Starala se Katie. „Je a není. Já nevím. Chvíli su v pohodě, pak je mi blbě, teď se mi zas motá hlava, ach jo.“ „To je z toho pláče, jsi zesláblá a vyčerpaná. Měla by sis jít lehnout. Seš bělejší než gauč, na kterým sedíš.“ Alicia se pousmála. „Jo, zítra přijde Nick, tak bych se na to měla jít vyspat. Promiň, že jsem tě zatěžovala svýma problémama.“ „Ale, o nic nejde,“ pohladila ji Katie. „Nevím, co to se mnou poslední dobou je. Tady v L. A. su nějaká přecitlivělá.“ „Zamilovala ses.“ „Jo,“ povzdechla si, „jenže zas do toho nesprávnýho chlapa.“ „Uvidíš, co ti zítra řekne.“ „Jo, už su na tu pohádku zvědavá.“

Kapitola devátá

Nick byl u Alicii už po sedmé hodině. V noci toho moc nenaspal, spíš přemýšlel, co jí řekne. Dokonce váhal, zda jí nemá říci pravdu. Ale příliš se bál toho, že Alicia pravdu neunes a opustí ho.

Zvonil na její zvonek, jako by hořelo.

Alicia po delší chvíli otevřela. Měla na sobě bílé kraťásky a lehký vršek na spaní a přes ramena rozvázaný župan. Vlasy měla neupravené a obličej bílý jak vápno. Pod očima měla tmavé kruhy. Také toho moc nenaspala.

„Chceš mi urvat zvonek?“ řekla a šla do kuchyně. Nick ji mlčky následoval. „Dáš si taky kafe?“ Zeptala se ho u kuchyňské linky. Nick uslyšel zvuk tekoucí vody ze sprchy v přízemí a v dřezu zahlédl dva špinavé hrnky. „Nejspíš jsem přišel moc brzy,“ řekl uraženě. „Jo, chtěly jsme si ještě poležet, ale co už.“ Nick nechápal její otevřenost. Hlavou se mu honily různé myšlenky na to, že Alicia strávila noc s jiným mužem.

Ze sprchy vyšla náhle Katie zabalená v ručníku. „Mmm, voní tu kávička?“ Dřív, než Alicia odpověděla, Nick zareagoval: „A ty seš kdo?!“ „Kate, Aliciina kámoška. A ty budeš nejspíš ten šašek z Holy Divers.“ Nick zalapal po dechu. Takhle mu ještě nikdo nikdy neřekl, vždycky se setkával jen se samou chválou. „Půjdu se převlíct,“ řekla a šla nahoru do ložnice.

„Ona jde do ložnice?“ Podivil se. „Jo, má tam věci. Když jsi nepřišel, tak mi náhodou volala a já ji pozvala k sobě. Povídaly jsme si a ona tu přespala, aby nemusela v noci řídit domů. Proč se na mě takhle díváš? To nemůžu mít kamarádku?“ Kroutila hlavou. „Jo, můžeš. Zvláštní slečna. Dovedu si představit, o čem jste celou noc mluvily,“ řekl ironicky.

„Nicku,“ přistoupila k němu, „řekni mi pravdu, kdes včera v noci byl?“ Nick zavřel oči. Když pravdu, tak pravdu. „Byl jsem doma s Ann. Koukali jsme na DVDčko.“ Alicia chvíli zůstala koukat. Poté se rozesmála. „Děláš si ze mě prdel?!“ Zvýšila hlas přísně. „Je to pravda. Byl jsem doma a díval se na bednu. Poté jsme si šli lehnout, každý sám.“ „Si myslíš, že su úplně blbá?“ „Ne, to vůbec ne, chápu, že to zní divně, ale...“ „Nejen, že to zní divně, ono to je divný! Mně říkáš, jak mě miluješ a pak po nádherných dnech plných vášně odjedeš, aby ses se svou ženou díval na DVDčko? Co tím sleduješ, Nicku?“ „Nic, já jen...“ „Proč si s náma hraješ?!“ Zaútočila. „O co ti jde?“ „Chápu, že seš našťvaná...“ „Nejenom, že su našťvaná, já zuřím!“ A Nick ztratil slova. Poslouchal, jak když školáček dostává výprask od matky.

„Nechtěla jsem to nechat zajít tak daleko. Ale tys chtěl, naslibovals mi lásku a podobný kecy, přespal sis tu, když jsi chtěl. Říkala jsem si chudák Nick, manželka mu asi ubližuje, ale teď cítím, že je to naopak. Hraješ si se mnou, jak se ti zachce. Dáváš mi falešný naděje a to se mi nelíbí, Nicku.“ „Já tě chápu...“ „Přestaň mi říkat, že mě chápeš a kápni konečně božskou!“

Ale strach mu opět zamotal jazyk. Koukal na Aliciu a uvnitř hledal slova, která nepřicházela. Viděla mu na očích, že jí chce něco říct, že uvnitř křičí. Ale napovrch se mu sevřelo hrdlo a nebyl schopen slova. „Jak chceš,“ řekla po chvíli. Šla ke vchodovým dveřím, které dokořán otevřela. „Až mi budeš chtít něco říct, můžeš přijít. Do té doby se sem nevracej.“ Nick si povzdechl a šel ke dveřím. Ani to ho nezlomilo. Když byl na prahu, naposledy se otočil k Alicii: „Ať už to dopadne s náma jakkoli, chci ti poděkovat. Za to, jak ses ke mně chovala, starala ses, dalas mi klid... Děkuju,“ řekl upřímně. Zahleděl se jí do očí. Alicia tak tak udržela slzy. Poté odešel.

Zapráskla dveře a s pláčem padla na kolena. Přišla k ní Katie, poklekla a objala ji. „Proč mi to dělá pořád dokola? Proč? Co se děje tak strašného, že mi to nemůže říct?“ „Teď musíš být silná, zlatíčko. Bude to dobrý.“ A Alicia ji vděčně objala. „Jsi statečná holka, vyhodit ho chtělo kuráž.“ „Ale já o něj nechci přijít!“ Držela se jí křečovitě v záchvatu breku, až se zajíkala. „Bolí to, moc to bolí.“ „Podívej se na mě, jsi statečná, nezávislá žena,“ dívala se jí upřímně do očí. „Nepotřebuješ nikoho a už vůbec ne Nicka. Bude to pár týdnů bolet, ale překonáš to, nakonec ano.“

„Seš tu brzo,“ vešel Chuck do nahrávací místnosti. Divil se, když tam našel Nicka, jak hraje na klavír. „Od jistý doby si dávám na pozdní příchody pozor.“ „S tím právníkem se netrap, vyžehlil jsem to a schůzka bude do čtrnácti dnů, slíbil, že se utrhne,“ řekl Chuck. „Ještě aby ne, za ty astronomický provize, co z nás dostane, pokud vyhrajeme,“ a zahrál mollový akord.

Chuck si přitáhl židličku připraven naslouchat. „Problémy s Annou?“ „Ann je skvělá, ale včera ukončila léčbu, vzdala to. A já to musím respektovat,“ zahrál úryvek písně, kterou právě skládal. „To je mi moc líto, Nicku.“ „Víš, mě to tak strašně štve!“ přestal hrát a otočil se k němu. „Je to od ní strašně sobecký! Není to fér. Snažil jsem se bojovat a řeknu ti, je to dost vyčerpávající bojovat za dva a pak se tu ještě hádat s hňupama ve studiu. Ale chápu, jak je to vysilující, když vidím, jak jí bylo pořád zle a jak je bledá. Nedivím se jí, nevím, co bych na jejím místě dělal já. Nedovedu si představit, že tu za rok možná se mnou nebude.“ „Mohl bych ji navštívit? Kdybych jen tušil, čím si procházíte, pomohl bych vám nést to břemeno i Berenice, o tom nepochybuju.“ „To je v pohodě, Chucku.“ „Je úžasný, jak ses o ni celou tu dobu staral. Obdivuju tě, tolik let se věnovat nemocný ženě, je to skvělý.“

Nick se nadechl: „Víš, Chucku, asi bych ti měl říct ještě něco. Já nejsem zas takovej světec, jak to vypadá. Co Anna onemocněla, nesměla mít styk kvůli riziku infekcí. Vydržel jsem to tři roky, ale pak už se to nedalo. Byl jsem jak zvíře, snažil jsem se to v sobě dusit, hlavně prací, ale nešlo to. Tak mi Anna dala volnost. Ale musel jsem jí slíbit, že mé srdce bude navždy patřit jí. Dal jsem jí své slovo, že už ji nikdy neopustím. Ze začátku jsem měl výčitky, ale pak člověk nějak otupí.“ „Tři roky?!“ podivil se Chuck. „To bych si pořídil psa.“ a Nick se na něj pohoršeně podíval. „Ale hlavní je, že jsi s ní, že i přes všechny ty ženský sis dokázal ubránit city k Anně.“ „To je právě to, co ti chcu říct. Asi před měsícem jsem ten slib porušil. Poznal jsem jednu skvělou holku, hodnou, laskavou, starostlivou, bože, tolik mi připomíná Annu, když jsme byli mladší,“ zasníl se. „S tou ženou dokážu zapomenout na všechny starosti, dokážu se tak uvolnit, všechno trápení, co mě kdy tížilo, se s ní rozplyne jako obláček. Když přivoním k jejím heřmánkovým vlasům, jsem jako ve snu. Když mě obejmě, vím, že nejsem na světě sám, vím, že jsem v bezpečí. A to, jak ve mně dokáže rozpálit chlapa, to tu nebudu raději rozebírat.“

Chuck nechápal. Jeho iluze o šťastném manželství jeho kamaráda se rázem rozplynula. „Počkej, ale nemůžeš Annu nechat.“ „A to ani nemám v úmyslu a nikdy jsem nechtěl. Dnes ráno, jsem se s ní rozešel. Vlastně ona se mnou, vyhodila mě. Ani se nedivím, jsem srab, bál jsem se říct jí pravdu. A tak místo, abych se zaobíral pomalou smrtí své ženy, myslím na to, jak holku, kterou znám sotva měsíc, získám zpátky. Tiše trpím a nic víc si nezasloužím,“ a zahrál smutnou mollovou melodii. „Chudák Ann,“ podotkl Chuck. „Nic neví, ale není hloupá, má mě přecťenýho jak knížku. Ví, že něco tajím,“ a zahrál znova tu samou melodii. „A ta

holka?“ „Zlomil jsem jí srdce, kámo. Nejspíš mě nenávidí. Ale dostane se z toho. Je mnohem mladší než já, rychle zapomene. Je silná.“ „Co teď budeš dělat?“ „Ona byla světlo v tý tmě. Bez ní se zblázním.“ a dohrál skladbu do konce.

Alicia byla pořád spadená ve splínu. Avšak Katie s ní nemohla být věčně, musela do salonu pracovat.

Alicia chodila po domě jako tělo bez duše. Ani vařit ji nebavilo, přestože normálně vaření zbožňuje. Myslela na Nicka, až jí samotné bylo divné, že je až tak citlivá. Utápěla se v žalostných myšlenkách, že už Nicka nikdy neuvidí, že už nikdy neucítí jeho mužné paže a neuvidí jeho upřímné štěněčí oči.

Proč, když je tedy tak dobrý člověk, mi neřekne pravdu? Co skrývá? Ptala se sama sebe. *Možná jsem na něj byla moc tvrdá.*

Pak se jí náhle zamotala hlava. Stála uprostřed obývacího pokoje, ale ještě stihla dojít ke kuchyňské lince a opřít se, než jí černé mžítiky před očima zastínily zrak. Náhlé návaly horka doprovázela ostrá bodnutí v podbřišku.

Do ruky vzala mobil, ale to už upadla na zem. Snažila se zhluboka dýchat. Když si opřela hlavu o skříňku, zrak se jí pomalu začal zostřovat. Tu si všimla, že krvácí.

„My s Berenice taky nejsme zrovna OK,“ podotkl Chuck, když se snažil napsat nový text. Nick si dělal úpravy v notovém zápisu pro klavír. „Ona mě podezřívá, že mám jinou.“ „A máš?“ Zeptal se hbitě Nick. „Ne fyzicky. Je tu někdo, koho mám strašně moc rád, ale vztah? To určitě ne. Nevzala by mě jako chlapa. Jsem pro ni jen kamarád. Tak proč to kazit?“ Pousmál se bolestně. „Neber si příklad ze mě, kamaráde. Pokud ji miluješ, chop se svojí šance. Co víš, třeba čeká, až jí zavoláš.“

A tu se najednou ozval Chuckův mobil. Na displeji se mu ukázala Alicia. „Ano, zlatíčko?“ Přijal okamžitě hovor.

„Chucku, to jsem já,“ řikala vysíleně. „Prosím tě přijed, je mi strašně zle.“

Chuck se polekal. „A co je ti?“

„Je mi děsně,“ řikala víc a víc vyčerpaně. „Prosím...“

„A kde jsi? Jsi doma?“ „Chucku, jsem tu... Přijed.“ a upadla do bezvědomí.

„Něco s Berenice?“ Zvedl obočí Nick. „To byla Alicia. Prý je jí hrozně zle, nechápu to,“ stál jako opařený. Ale Nick začal rychle reagovat. „Dělej!“ A vystřelil jako raketa směrem na parkoviště ke svému černému sportovnímu vozu. Dobře si vzpomněl, jak jí bývalo poslední dny zle. Chuck za ním rychle utíkal, aby mu stačil.

„Co ti řekla? Je doma?“ Ptal se Nick během řízení. Jel velmi rychle. „Jenom ať přijedu, že je jí zle. Zněla, jako by blouznila. Nechápu to, co jí může být, vždyť byla zdravá,“ kroutil hlavou. „Alicia nějakou dobu trpí závratěma, dokonce jsem ji našel, když omdlela ve studiu.“ „Cože?! A to mi nic neřekla?!“

Než Nick vypnul motor, běžel Chuck ke dveřím a klepal. Pochopitelně mu nikdo neotvíral. Nick se zapřel do dveří a ty povolily. Vběhl do domu a začal se rozhlížet. Za pracovním pultem uviděl ruku smáčenou krví. Okamžitě k ní přiběhl. Byla v bezvědomí. Také si všiml, že krvácí z podbřišku.

„To snad ne... Alicio, prober se!“ Začal ji plácet po tváři. Poslechl si, jestli dýchá. Její ruce byly jako led. „Chucku, nestůj tam a podej mi z gauče deku!“ Prikázal. Chuck stál jako opařený, nechápal, co se to s jeho zbožňovanou Aliciou děje. Ale pak se vzpamatoval a podal mu deku. Nick Aliciu do látky zabalil a zvedl do náručí. Chuck mu otevřel dveře a Nick

rychle běžel k autu. Aliciu uložil za zadní sedadlo. Chuck si sedl k ní a podepřel jí hlavu. Snažil se ji probrat, ale marně.

V nemocnici čekali dvě hodiny, než někdo vyšel z operačního sálu. K upocenému doktorovi okamžitě přiběhl Chuck. „Tak co, jak je na tom?“ „Oba měli velké štěstí, krvácení se nám podařilo zastavit. Budou v pořádku. Teď mě omluvte, musím k dalšímu pacientovi.“ a odešel.

„Co znamená *oba*?“ podivil se Chuck. Ale Nickovi to zapalovalo mnohem rychleji. Už dříve měl podezření, že se něco děje.